

Nefruudi wiinne jummalaga jätminne.

I.

Pea tulles aeg ja on jo lä,
Et ärra lahkumisse pääw
Mo süddant murrab minnu sees
Ja minnu silmad fibbes wees.
Sest wiimast korda nään ma kõi
Ja mahha jääb se armas paik,
Kus ma ni kava ellasin
Ja lapselt rõõmu tunda sain.

Need kohhad, kus ma kaswasin
Ja karjas käisin, mängisin,
Kus rõmüstust ja kurvastust
Tean nore põlwe ellu loust.
Kui wahhest karjas, mäda soos,
Kus wihma pilwest laela waus,
Kui ollid lomad laddunud
Ja minna hirmust täidetud.

Ka wahhest südda rõõmu täis,
Suus olli lahke laulu wiis;
Nüüd on kõi mööda ruttanud
Ja warju kombel laddunud.
Kõik armsad kohhad wõerad nüüd
Ja nende juurest lähhen siit.
Mihamma, jäwad mahha ka
Mo kasju sõbrad ohkama.

Kes mooga ühhes kaswasid,
Ka neil nään silmas piisjaraid
Ja loen nende silmadeist,
Et lahkuminne raske wist.
Mo kasju wennad, nekrutid,
Eh! mooga ühhes soldatid:
Ma kuulen eemalt kaugeist sealt,
Kui tõstwad kurwa kisa healt,

Et naad teeks süddant kergemaks
Ja laulu heale lahkemaks.
Oh! jüiski, emalt kulajal
On südda hirmo wärrinal.

Sest kolle kuulda on se heal,
Üks kaebu helin leina seel.
Kus wöid ja raskest süddameist
Kültsaada rõmüst laulukest?

Ets südda sest, mis temma sees
Jo tõsist tahtmist wälja sees;
Sest mis sul liigub süddamees,
Se awalda end laulu sees.